

— Тогава подкрѣпете доноса си! Вие сте длѣжни веднага да ми посочите името на злодѣца.

— Не го знаѣмъ...

— Покажете жилището му!

— Могѣ.

— Дѣка живѣе?

— Въ \*\*\* ска улица.

— Кой номеръ?

— Не съмъ съгледалъ. Но кѣщата знаѣмъ.

— Заведете ни тамъ.

— Готовъ съмъ.

Любопитството растеше, заедно съ мѣлвата за разбойникътъ, когото ще прѣдаде Беровичъ. Нѣкои сѣ мислѣхъ, че е шега. Но се убѣдихъ най-послѣ въ противното, когато градоначалникътъ се обърна, къмъ единъ стражаръ.

— Манчо! тичай въ участъка и повикай още трима стражари! Нека дойде и старшия приставъ.

И градоначалникътъ погледна Беровича.

— Хубаво правите, господинъ градоначалнико! — каза Беровичъ — излишното въ много случаи не бърка, особено въ тоя: вие ще имате работа съ най-опасния злодѣецъ въ столицата!

Манчо! повикай сичкитѣ стражари, колкото намѣришъ свободни въ участъка, и ни догони! — заповѣда пакъ градоначалникътъ.

\* \* \*

Когато излѣзохъ изъ Хръдличка, вече притъмняваше.

Минуването на градоначалника и Беровича, послѣдвани скоро отъ десетина въоружени стражари възбуди вредъ очудване и тревога. Уличнитѣ хлапаци, дустраджийчетата и вѣстникопродаватѣ ги подирихъ и образуваха единъ видъ резерва на потерята.